

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til teaterlov.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).

(Fremsat 2/2 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 199:

Forslag til lov om Den kulturelle Fond og om visse bevillinger på ophavsretsområdet.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).

(Fremsat 2/2 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Dette forslag har positive sider, og jeg vil starte med at nævne dem. Det er styrket uddannelse, det er moderne dans, det er drama-workshop, det er amatørteatrene, der får nogle flere penge, og alt det er godt. Amatørteatret er vigtigt i hele fornyelsen af teater og samfund. Det syder og bobler ude i amatørteatrene, og det skal fortsætte. Vi får også fornyet institutionen: Det Rejsende Landsteater. Det bliver styrket. Forventningerne til det turnéteater er kvalitet, alsidighed, eksperimenter og initiativer. Det er godt nok, Socialdemokratiet har ønsket det længe, og det er dejligt, at tidligere nejsigere nu er med, men glæden er alligevel blandet. Som forslaget ligger, overlades det sprudlende, mangfoldigheden, alene til turnéteatret.

Det positive fylder for lidt, det negative desværre for meget i lovforslaget. Det positive sker på bekostning af frodige og bæredygtige aktiviteter. 20 egnsteatre landet over – fra København til Hjørring – svigtes totalt af ministeren, idet statsrefusionen fjernes. Det betyder store merudgifter til kommuner og amter, der er trængt i forvejen, først og fremmest større udgifter til dem, der godt kan være deres tilskud bekendt: de amter, hvor egnsteatrene lever, hvor den nye dramatik opføres, hvor den nye scenografi ses, og hvor egnsteatrene er med til at give et øget og godt teatertilbud.

Der kan søges delvis dækning i Teaterrådet, men midlerne er ikke tilstrækkelige, og det vil

være en centralisering af egnsteatrene. Decentraliseringsideerne blegner unægtelig ved denne ordning.

Egnsteatrene spiller ganske mange forestillinger, en tredjedel af alle forestillinger – og det er noget andet end landsdelsscener. De kan ikke undværes; publikum kan ikke undvære dem.

Landsdelsscenernes nye tilskudsform bliver bloktilskud. Ministeren vil nemlig gerne regulere. Regeringens syn på bloktilskud kender vi. Det er ønsket om i al ubemærkethed at kunne skære og regulere i tilskud år for år. Det er vi modstandere af.

Ministeren vil også gerne give os det indtryk, at børneteatrene styrkes. Det gør de ikke. Egnsteatrenes usikre fremtid er en trussel også for børneteatrene. Der er hidtil spillet meget børneteater i egnsteatrene. 57 pct. af produktionen i 1985-86 var børneteater. Ministerens talgymnastik i hele forslaget – også på børneteaterområdet – er svær at regne på. Vi har prøvet, og vi finder frem til store nedskæringer. Men nedskæringerne er der i hvert fald, og vi efterlyser stærkt ministerens nøjagtige regnestykke.

Den Storkøbenhavnske Landsdelsscene skal lukkes. Der skal en ny struktur til. Vi synes, at indholdet er vigtigt. Det kan altid diskuteres, om strukturen skal ændres, men nok så vigtigt er det at få kendskab til indholdet. Det kender vi desværre alt for lidt til lige nu. Ministeren blev ikke færdig med hjemmearbejdet, før lovforslaget blev fremsat, og det ser ud til, at det endnu ikke er færdigt. Men statsstøtten til de teatre, til den organisation, må naturligvis ligeslides med andre landsdelsscener, og Frederiksberg og Roskilde amter må med i samarbejdet, for 20 pct. af teatergængerne kommer fra de områder.

Fra København til Hjørring er det publikum, der bliver sorteper. Teaterdirektører, skuespillere, teknikere og ansatte bliver sorteper. Alle teatre tvinges med dette lovforslag til at jage de samme succeser for at skaffe tilskud og overlevelse. Eksperimenter er i fare. Der bliver næppe råd til at vove en fiasko med det tilskudssystem, der er i forslaget. Samarbejdet, fællesskabet er i hvert fald forladt.

Statens nedprioritering af teaterabonnementsordninger og publikumsorganisationer rammer også hårdt, og når publikum rammes, følger teatrene med. Mange vil sikkert nøjes